

zakázáno, nesmí býti do Československé republiky vůbec dovážen ani tu jakýmkoliv způsobem dopravován.

Z porovnání těchto navzájem se vázajících ustanovení zákona vyplývá, že pojem »dovozu« nelze vykládati tak, jak činí zmateční stížnost (aby dovezené dostalo se k vědomosti širšího kruhu osob, dovezené zboží bylo uvedeno na trh a pod.), nýbrž že jedině lze jej vykládati tak, že každý dovoz tiskopisu stíženého zákazem podle § 10 cit. zák. tvoří již překročení zákazu bez ohledu na to, zda byl dovezen jeden či více výtisků, zda dovoz stal se jedenkrát, či vícekrát, zda byl určen jen pro vlastní potřebu osoby tiskopis dovezší, či též pro osoby jiné, aby se jim dostal k vědomosti.

Nutno si též uvědomiti, že slova § 10 odst. 3 cit. zák. »nesmí býti vůbec dovážen« nejsou slovesným tvarem iterativním, nýbrž nedokonavým, jakých jazyk český vyžaduje k vyjádření zákazu (srov. Gebauer, Mluvnice jazyka českého, 2. vydání § 520 str. 379), a že v daném případě zákon výrazem »dovoz« chce právě zachytiti každou činnost, již se časopis (tiskopis), jehož rozšiřování bylo podle odst. 1 a 2 § 10 cit. zák. zakázáno, dopravuje z ciziny přes hranice republiky Československé, bez ohledu na její rozsah.

V druhém směru přehlíží stížnost, že ustanovením § 18 odst. 3 cit. zák. je prohlášeno za trestno přestoupení zákazu. Přichází zde tedy v úvahu ustanovení § 238 tr. zák., dle něhož již čin, jenž byl proti záporovědi vykonán, je přečinem nebo přestupkem, pokud jej zákon za takový prohlašuje, »ač při tom nebylo ani zlého úmyslu, aniž z toho povstala škoda nebo ublížení«. Tím je řečeno, že k tomu, aby trestný čin byl vinníku přičítán za přečin nebo přestupek, stačí nedbalost a tato nedbalost je tu i, neznal-li vinník nebo neseznámil-li se s předpisem v úvahu přicházejícím, ať všeobecným nebo zvláštním (Altmann str. 682). Trestné činy, jež záležejí v pouhém přestoupení zákazu, nevyžadují ani výsledku. Nelze tedy přisvědčiti stěžovateli, pokud míní, že jde o trestný čin ohrožovací, jenž by žádal, aby podle představy neb úmyslu pachatele byl čin způsobilým v určitém případě přivoditi nebezpečí určitého porušení zákona. Právem tudíž rozsudek jednání stěžovatelovo posoudil za uvedený přečin, spáchaný byť jen z nedbalosti, když podle vlastního doznání obžalovaného není pochybnosti o tom, že si obžalovaný zmíněný časopis v Německu koupil, po případě jej od své tety dostal a že tudíž jej vědomě přes hranice dovezl. Nejde tedy v souzeném případě o stav bezděčný, při němž by si pachatel, překročuje hranice, nebyl ani vědom toho, že časopis u sebe má.

Čís. 5156.

V případech § 35 (1) zák. čl. XIV:1914 je trestná odpovědnost' zodpovědného redaktora v každém stupni bezpodmienečná a jednotná, bez ohľadu na nedbalosť.

(Rozh. zo dňa 13. decembra 1934, Zm III 16/34.)

Najvyšší súd preskúmal trestnú vec proti K. S., obžalovanému z prečinu urážky prezidenta republiky a na základe verejného pojednávania zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol, zčasti ju zamietol a pokiaľ bola podaná do trestu, vyhovel jej a trest obžalovanému snížil.

Z d ô v o d o v:

Na základe dôvodu zmätočnosti podľa č. 1 a) § 385 tr. p. uplatňovaná zmätočná sťažnosť je bezzákladná. Oba sudy nižších stolic uznaly obžalovaného K. S. vinným prečinom urážky prezidenta republiky podľa § 11 č. 2 zák. na ochr. rep. na tom základe, že ako zodpovedný redaktor periodického časopisu »S.« uverejnil v ňom článok, obsah ktorého zakladá skutkovú povahu citovaného trestného činu, a že je preto za trestný obsah článku podľa odst. 1 § 35 zák. č. XIV:1914 zodpovedný. Bezzákladná je námietka, že neni daná skutková povaha trestného činu po subjektívnej stránke, totiž úmysel ublížiť na cti prezidentovi republiky a vedomie, že prejav je zneuctievajúci, pretože obžalovaný článok nepísal, pred uverejnením nečítal a článok bol uverejnený bez jeho vedomia. Sťažovateľ má mylne za to, že nemôže byť uznané na jeho vinu po subjektívnej stránke preto, pretože podľa jeho zodpovedania zanedbal len povinnú pečlivosť ako zodpovedný redaktor, avšak za toto zanedbanie nemôže byť stiháný, pretože § 42 zák. na ochr. rep. pre Slovensko neplatí. Zodpovednosť obžalovaného bola uznaná na základe odst. 1 § 35 zák. č. XIV/1914 a v takom prípade je podľa právneho systému cit. zák. čl. zodpovednosť zodpovedného redaktora v každom stupni bezpodmienečná a jednotná bez ohľadu na element nedbalosti. Nedostatok tejto nedbalosti však obžalovaný ani nenamietal, takže zostáva podľa tlačového práva zodpovedný.

Čís. 5157.

Kvalifikáciou trestného činu rozumie sa podriadenie trestného činu pod trestný zákon, vyslovenie, akého druhu trestného činu sa obžalovaný dopustil. Nepatrí však ku kvalifikácii trestného činu otázka, či sa má stíhať z úradnej moci, či na zmocnenie, alebo na súkromný návrh.

(Rozh. zo dňa 13. decembra 1934, Zm IV 436/34.)

Najvyšší súd preskúmal trestnú vec proti J. C., obžalovanému z prečinu pomlvy tlačou, a na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva vyniesol tento rozsudok: Najvyšší súd vyhovuje zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva, z dôvodu zmatku podľa § 385 č. 1 c) tr. p. zrušuje napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a uznáva právom: Obžalovaný J. C. je vinný: prečinom pomlvy podľa § 2 odst. 2 zák. čis. 108/1933 Sb.